

ת"פ 5594/11/09 - מדינת ישראל נגד דוד עיני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 5594-11-09 מדינת ישראל נ' עיני
תיק חיצוני:

בפני	כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	דוד עיני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד טלי חזות

הנאשם בעצמו

פסק דין

י"אמר כבר עתה, כי מחמת הספק, זוכה הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שעל פי נטען בו, תקף ביום 13/12/07 את המתלונן, לאחר שבין השניים נתגלע ויכוח בתחנת מוניות וכי כתוצאה מתקיפה זו נגרם למתלונן נזק בדמות קרע חבלתי בקרום תוף האוזן.

יורם קוזצ'י, הוא המתלונן, סיפר בבית המשפט כי הוא נהג הסעות ועבד כנהג שירות במוניות התחנה 51, העושות דרכן מפתח תקוה לתחנה המרכזית בתל אביב ובחזרה.

לדבריו של המתלונן הוא היה נהג שכיר בתחנה זו ומעמדו בשל כך היה נמוך ממעמדם של הנהגים אשר היו בנים של חברי התחנה. על פי תאורו מדובר בתחנה בה 40 חברים ובעלי מניות ואליהם לא ניתן להתחצף ולבוא בדברים.

לדבריו הוא הגיש את תלונתו במשטרה לאחר שהנאשם היכה אותו באוזנו.

הרקע לכך, על פי דבריו שקודם לכן, בתל אביב, עקף המתלונן את הנאשם ב"תור" לנסיעה, על פי חוקי התחנה, דהיינו מי ממלא את מוניתו קודם לאחר ויוצא לנסיעה ומי לאחר מכן. המתלונן אישר כי הוא אכן "עקף" את התור ועל כן התרגז עליו הנאשם. ברי כי לאור התנהגותו זו הוא הגיע לפתח תקוה לפני הנאשם ופנה אל השירותים ולאחר כן נרשם בתור לנסיעה לתל אביב ואזי הגיע הנאשם "באטרף כזה" בשאלה לפשר מעשיו והיכה אותו במכה חזקה מאוד באוזנו. בשל כך, סיפר המתלונן הוא איבד את שיווי המשקל ונפל. הנאשם המשיך להכותו באגרופים, או בעיטות, הוא אינו זוכר הכיצד, והכל כאשר הוא שרוע על הרצפה ונהגים וסדרן שהתקהלו במקום הפרידו ביניהם, דהיינו הפרידו - על מנת שהנאשם לא ימשיך להכות אותו.

המתלונן סיפר כי אותו יום פנה לחדר המיון ונתגלה אצלו חור בעור התוף ולאחר מכן פנה אל המשטרה על מנת להגיש תלונה, כיוון שהבין שמדובר במקרה חמור שהביא לתוצאה חמורה. לאחר מכן ועל מנת לאמת שאכן מדובר בחור באוזן פנה שוב לחדר המיון ואכן נודע לו כי מדובר בנזק לכל החיים.

המתלונן התייחס למסמכים רפואיים נוספים שניתנו אף כשנתיים לאחר האירוע וציין כי הוא סובל מבעיה תמידית וציין כי התברר כי הוא נכה לכל חייו ואין פתרון לבעייתו.

המתלונן נשאל באשר לאפשרות כי הוא תקף את הנאשם והשיב כי מדובר בסיכוי אפסי כיוון שהנאשם הינו בן של חבר בתחנה מעמדו בשל כך גבוה משלו ואם יכה אותו, "יעוף" מן התחנה, כיוון שזו המנטליות בתחנה.

לשאלה האם לאחר האירוע אכן הוצא מן התחנה השיב בשלילה ונימק זאת בכך שהנהגים האחרים והסדרן הבחינו כי הנאשם הוא שתקף אותו. הוא אישר כי עתה אינו עובד עוד בתחנה, אך ציין כי זאת בשל סיבות אחרות.

המתלונן הכחיש את טענת הנאשם כי הוא זה הראשון אשר תקף אותו וציין כי לא היתה לו כל סיבה לתקוף אותו.

הוטח במתלונן טענת הנאשם כי היו ביניהם אך דחיות הדדיות ותו לא ועל כך הגיב המתלונן בשאלה הכיצד איפוא נגרמה החבלה באוזנו. משהועלתה בפניו האפשרות שהיה זה כתוצאה מהנפילה, השיב כי קיבל מכה ישירה לאוזנו ולאחר שנפל, המשיך הנאשם להלום בו.

הוטח במתלונן כי כל תלונתו מטרתה להוציא מן הנאשם כסף והוא השיב כי הוצעו לו סכומי כסף שונים וסרב כיוון שאין עניינו בכסף אלא בעיקרון כיוון שהוא נכה לכל החיים וסובל מטנטון, ומצוייד במכשיר שמיעה.

המתלונן הכחיש את הטענה כי סבל מבעיות אלה קודם לאירוע.

בחקירה הנגדית ציין הנאשם כי עבד עם הנאשם במשך ארבע שנים קודם לכן ולא היה לו כל סכסוך עם הנאשם או עם אביו. הוא ציין כי כך היה הגם שסכסוכים בתחנה הם דבר של יום ביומו, וכי כל הנהגים נוהגים, לעקוף את התור איש של רעהו וכיו"ב. המתלונן אישר כי אף לו היו סכסוכים כאלה ואחרים ולאחר שאלות

חוזרות ונשנות של ב"כ הנאשם אישר שאף סכסוכים אלימים היו לו אם כי את מרביתם לא זכר , אך אישר כי כשבוע לפני עזיבתו את התחנה היה לו סכסוך אלים עם חבר ולטענתו היה לו האומץ לעשות כן, לרגל עזיבתו הקרובה. , סוף דבר, לשאלות נוספות של ב"כ הנאשם אישר כי גם בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היו לו סכסוכים אלימים בתחנה.

ב"כ הנאשם הפנתה את המתלון אל התצהיר עליו חתם במסגרת התביעה האזרחית שהגיש בשל אירוע זה וכנגד הנאשם וציינה כי בתצהיר זה מסר המתלון כי הנאשם היה עצבני אותו יום ואף הבהיר לו זאת כיוון שאופנועו נגנב וכן מסר כי לאחר שהיכה אותו באוזנו שפך עליו את הקפה שהחזיק בידו והנה נושאים אלה אינם מופיעים בהודעתו שבמשטרה.

המתלון ציין כי למיטב ידיעתו מסר על הדברים במשטרה והרי מהיכן ידע כי לנאשם נגנב האופנוע?

המתלון אישר כי בהודעתו במשטרה מסר כי התור בהסעת הנוסעים היה לו והסביר: "מה אני אגיד כשתופסים את הגנב מה הוא אומר הוא מתחמק. אני גנבתי לו את התור הוא בא מחומם מה אני אגיד לו".

משהטיחה בו ב"כ הנאשם כי הנאשם הגיע אליו, קילל אותו ואמר לו להפסיק להשתולל כך, הכחיש זאת המתלון וציין כי הנאשם כלל לא קילל אותו, אלא מיד היכה אותו. לדבריו, הנאשם הגיע "מחומם" וכבר תכנן את הדברים בדרך, כיוון שנסע 40 דקות עד שהגיע לפתח תקוה.

אם כך, הקשתה ב"כ הנאשם, הכיצד לא פנה אליו בקשר במהלך כל אותו זמן. המתלון טען כי נאסר על הנהגים לקלל בקשר. המשיכה ב"כ הנאשם ושאלה הכיצד לא פנה אליו הנאשם בשאלה כלשהי על מעשיו בקשר, אם כה כעס על מעשיו ועל כך השיב המתלון: "הוא עשה חוק לעצמו, הוא היה מגיש אותי למשפט עם שלושה חברים והייתי מקבל קנס, הוא לקח את החוק לידיים כי הוא בן של חבר ועושה מה שהוא רוצה".

לשאלת ב"כ הנאשם מתי פנה המתלון לביטוח הלאומי באשר לנכותו, השיב כי אינו זוכר ויתכן שהופנה מקופת החולים וכי כל המסמכים בענין זה מצויים אצל עורך הדין המטפל בענין האזרחי מטעמו, הוא אף אינו זוכר מתי פנה לעורך דין זה.

המתלון אישר כי הגיש לביטוח הלאומי תביעה באשר לתאונת עבודה וציין כי הדבר קרה תוך כדי עבודה. כך גם הוכר האירוע כתאונת עבודה. המתלון אישר כי קיבל מהביטוח הלאומי 10% נכות לצמיתות וסכום כסף. הוא אישר כי סבר שעליו לקבל סכום גדול יותר.

המתלון אישר כי במקום האירוע נכח סדרן התחנה וכן נהגים נוספים. הוא אינו יכול לומר בפירוט מיהם אותם נהגים כיוון שהיה שרוע אותה עת על הרצפה.

המתלון הוסיף בענין זה כי הנהגים הנוספים לא יעידו בענין זה כיוון שמדובר בבן של חבר והם לא יעידו נגדו.

המתלון עמד על גרסתו כי גם כאשר היה שכוב על הרצפה המשיך הנאשם להלום בו באגרופים ואולי

בבעיטות אין הוא זוכר.

הטיחה בו ב"כ הנאשם כי נהה במשטרה מסר על אגרופים ולא דיבר כלל ועיקר על בעיטות והוא השיב על כך כי נפל לרצפה וכיסה את פניו עם הידים ולא ראה אם מדובר באגרופים או בעיטות וכי "מה זה משנה".

המתלונן אישר כי כאשר פנה אותו יום אל בית החולים התלונן רק על חבלה באוזנו , הגם שסבל ממכות יבשות נוספות, להן לא ייחס חשיבות.

משהטיחה ב"כהנאשם במתלונן כי משפגש בנאשם בתחנה בפתח תקוה ישב הנאשם עם כוס קפה וסיגריה, טען התלונן כי אינו זוכר דבר כזה ומששאלה אותו האם הוא טוען כי הנאשם שפך עליו קפה שהיה בידו, השיב כי לא היה מדובר בשפיכת קפה עליו, אלא שתוך כדי התגרות הנאשם בו, נשפך הקפה. מכאן - טענה ב"כ הנאשם בפניו כי לנאשם היה קפה בידו ועל כך השיב המתלונן כי בידו שלו היתה כוס קפה.

ב"כהנאשם הטיחה במתלונן כי הנה לאורך כל עדותו טען כי לא ניתן "להתעסק" עם בן של חבר ואילו הוא לא חשש לעשות כן ואף להגיש תלונה במטרה נגד בן של חבר ולהגיש נגדו תביעה אזרחית בסכום כסף גדול מאוד ועל כך השיב המתלונן: "מבחינת החוק אני יכול לעשות את זה, כי הוא לא יכול להגיד לי בגלל שהלכתי למשטרה הוא מעיף אותי" ב"כ הנאשם הקשתה עליו וציינה כי ניתן היה להרחיקו בשל טעם אחר כלשהו ועל כך השיב: "לא , את בבית שלהם, הם 40 חברים, זה הבית שלהם, את לא יכולה לעשות להם חוקים חדשים ולהרים את האף כמו שאומרים".

מטעם התביעה העיד פרופ' איתן יניב שחוות דעת רפואית מטעמו הוגשה (ת/2) רופא זה הינו רופא מומחה למחלות אף אוזן גרון וחוות הדעת אינה נושאת תאריך. בהכנת חוות דעתו הסתמך על מסמכי חדר מיון מן התאריכים 13/12/07 ו-14/12/07 שלוש בדיקות שנערכו למתלונן על ידי ד"ר חיימוף בשנת 2008. בדיקה במרפאת ביה"ח בילינסון ב-25/6/08 ושלוש בדיקות שמיעה שנערכו במועדים שונים בשנת 2008.

מחוות הדעת עולה כי המתלונן הותקף בתאריך 13/12/07 והוכה בין השאר באוזן שמאל וכי כתוצאה מכך נפל. בבדיקה בחדר מיון נמצא נקב מרכזי קדמי בתופית אוזן שמאל ללא הפרשה. סוכם כי הוא סובל מקרע חבלתי של קרום תוף אוזן שמאל. למחרת חזר לחדר המיון בתלונה של כאבים באוזן. שוב נבדק ושוב נמצא נקב בקרום התוף. הומלץ על שימוש בטיפות ובוצעה בדיקת שמיעה. עוד נרשם כי בבדיקת שמיעה מאוחרת יותר נצפתה ירידה בשמיעה בשתי האזניים ובבדיקה האחרונה שנערכה, נמצאה השמיעה באוזן ימין תקינה ובאוזן שמאל נצפתה ירידה בשמיעה, אם כי פחותה מזו שנצפתה בבדיקה הקודמת.

ביום 25/3/08 נבדק על ידי רופא אף אוזן גרון, אשר מצא כי הנקב באוזן נסגר ועם זאת המתלונן התלונן בכל הבדיקות אצל ד"ר חיימוף, בנוסף על הירידה בשמיעה גם על רעש קבוע באוזן שמאל.

בבדיקה שלו מצא ד"ר יניב כי קרומי התוף שלמים ותקינים.

בסיכום חוות הדעת קבע הרופא כי הקרע אמנם התאחה, אבל הפגיעה באוזן הפנימית נשארה וכי קיימת ירידה בשמיעה המתאימה לנזק חבלתי וכי המתלונן סובל גם מטנטון, שהוא תוצאה של אותה חבלה. עוד נאמר כי בעבר לא בסבל המתלונן ממחלות אוזניים ועל כן כל נזק שיש לו הוא תוצאה מן החבלה.

בבית המשפט סיפר העד כי ככל שזכור לו ממקרה זה כי המתלונן פנה אליו וביקש לקבל חוות דעת לצורך הצגתה בבית משפט. הוא הסתמך על המסמכים הנזכרים וציין כי את בדיקות השמיעה לא ערך בעצמו והן נעשו על ידי קלינאיות תקשורת המוכשרות לבצע בדיקות כאלה טוב ממנו.

פרופ' יניב אישר כי בבדיקה הפיזית שהוא ערך למתלונן לא נמצא פגם כלשהו.

עם זאת, הסביר פרופ' יניב כי נקב ממקור חבלתי נסגר ב-99% מעצמו בעוד שנקב באוזן שמקורו במחלת אוזן אינו נסגר. על כן העובדה שלא נמצא בבדיקתו נקב היא משמעותית ביותר, דהיינו כי אכן מדובר היה בנקב חבלתי על פי הממצאים ולא רק על פי דברי המתלונן עצמו.

לדבריו, דברים אלה אינן כתובים בחוות הדעת, כיוון שהוא נתבקש לקבוע נכות ולא מעבר לכך.

לשאלת ב"כ הנאשם אישר פרופ' יניב כי אינו יכול לקבוע האם הנקב נגרם מפגיעה ישירה אם לאו, ואינו יכול לדעת מה מקורו. לכאורה נקב כזה, כך ציין, יכול אף להיגרם ממקל אוזניים. בחקירה החוזרת נשאל העד האם נקב כזה יכול להיגרם מנפילה וציין כי אם אדם נופל ונחבל בקודקודו הסיכוי שייגרם נקב באוזנו אפסי, אך אם נפל על אוזנו קיים סיכוי טוב לגרימת נזק כזה. מכה ישירה עם יד פתוחה או עם אגרוף יכולות להביא לסיכוי גבוה לגרימת הנקב.

משנשאל באשר לסיכוי הנובע מנפילה, השיב כי כזה ייגרם רק אם יפול האדם ישירות על אוזנו.

ד"ר ערן זילברברג הוא הרופא אשר בדק את הנאשם בחדר המיון ביום 13/12/07. בתעודה הרפואית שערך (ת/4 נרשם כי המתלונן בריא בדרך כלל וברקע אסטמה. "נחבל בקטטה באוזנו השמאלית". ללא סחרחורת וללא אובדן הכרה. האוזן הימנית נמצאה תקינה בבדיקה ובאוזן השמאלית נמצא נקב מרכזי קדמי ללא הפרשה. הנאשם הופנה להמשך בדיקות וכן נאמר לו כי במקרה החמרה עליו לשוב לחדר המיון.

בבית המשפט ציין העד כי בבדיקתו של המתלונן התבצעה בחדר המיון בשעה 1.25 עוד ציין כי לו הבחין בחבלות חיצוניות היה מציין זאת בבדיקתו. מלבד הנקב אותו ציין, רשם במסמך כי לא מצא פגיעה במערכת שיווי המשקל. עוד ציין העד לשאלת ב"כ הנאשם כי מאחר שמדובר בנקב ללא הפרשה וללא אודם, סביר להניח יותר כי מקורו אינו במחלה. יחד עם זאת הוא אינו יכול לדעת מתי נגרם נקב זה ואף אינו יכול לדעת ממה נגרם נקב זה.

כן הוצגו בבית המשפט מסמכים רפואיים נוספים בעניינו של הנאשם ובהם מסמך מחדר המיון מיום 14/12/09

באשר לבדיקתו החוזרת של התלונן בה נמצאו ממצאים דומים באשר לאלה שנמצאו יום קודם לכן וכן מסמכים באשר לבדיקות שמיעה שונות שנעשו לאחר בדיקות אלה והמצביעות על ירידה בשמיעה באוזן שמאל וכן מסמכים רפואיים נוספים מקופת חולים באשר לבדיקות שעבר הכוללות תלונותיו על רעש קבוע באוזן שמאל. אלה הם המסמכים, עליהם הסתמך פרופ' יניב,

כאמור לעיל .

הוגשה הודעתו של הנאשם במשטרה שנגבתה ביום 23/2/09 (ת/1) ובה מסר לאחר שהוזהר באשר לתקיפתו של המתלונן כי הוא זוכר את האירוע אך אינו זוכר תקיפה. הוא תאר כי במהלך הנסיעה המתלונן "חתך" אותו מספר פעמים על מנת לקחת נוסעים וכי זו שיטת העבודה שלו. משהגיעו לפתח תקוה, הכין הנאשם קפה, עמד בחוץ ועישן סיגריה ומשהבחין במתלונן, פנה אליו ואמר לו "למה אתה נוסע כמו מניאק ובן זונה תפסיק כבר להשתולל ככה" המתלונן ניגש אליו ושאל למה כינה אותו כך ודחף אותו ובתגובה דחף אותו הנאשם בחזרה ממנו והקפה שהיה בידו נשפך על שניהם. נהגים שהיו במקום הפרידו ביניהם וכך הסתיים האירוע.

משהוטחו בנאשם טענותיו של המתלונן באשר לתקיפתו, השיב הנאשם כי אין לו מושג על מה מדובר וכי לא נתן למתלונן אגרוף מכוון. יתכן, כך ציין, כי כתוצאה מהדחיפה קיבל המתלונן מכה. לדבריו: "לא הרמתי עליו ידיים רק דחפתי אותו ממני".

בבית המשפט סיפר הנאשם כי מזה זמן רב אינו עובד עוד כנהג מונית. בתקופה הרלבנטית, כך ציין, עבד כנהג. הוא לא היה חבר בתחנה. אביו היה אמנם חבר, אך לא היה בכך, לדבריו כדי להשליך על מעמדו. הוא שלל את דברי המתלונן בעניין זה וציין כי בתחנה קיים תקנון, על מנת למנוע סכסוכים ומריבות וכי כל העובר עליו, מוזמן לשימוע.

כך גם שלל הנאשם את טענות המתלונן כי בן של חבר יכול להרשות לעצמו התנהגות אחרת. הוא הדגיש כי לאיש אסור להתחצף, לקלל או לנקוט אלימות והבהיר כי אפילו חברים שהתנהגו שלא כיאות הוצאו מן התחנה.

הנאשם סיפר כי למעלה משנה לאחר האירוע זומן במכתב להתייצב במשטרה בלא שהיה לו מושג כלשהו מדוע. אם כי כך ציין, סמוך לפני זימונו לחקירה קיבל מאת המתלונן כתב תביעה אזרחית בו נדרש לסלם למתלונן סכום כסף גדול.

הנאשם הסביר כי התקנון של התחנה חל גם על דרך איסוף הנוסעים בתחנות ועל איסור "העקיפה" בתחנות האיסוף וסיפר הכיצד אותו יום המתלונן עקף אותו בפראות וביצע אף עבירות תעבורה, אלא שהדבר לא היה חדש לנאשם, שכן זו היתה שיטת העבודה של המתלונן. עוד הבהיר הנאשם כי האירוע התרחש בשעת צהריים שהיא שעת עומס, כך שאם המתלונן לקח את הנוסעים שהוא אמור היה לאסוף, מיד התקבצו נוסעים נוספים, כך שכל העיכוב היה של כדקה ולא יותר מכך. יחד עם זאת, ברי שהוא כעס עליו בשל עצם ההתנהגות. כאשר הגיע הנאשם לתחנה בפתח תקוה המתלונן כבר היה שם. הנאשם הכין קפה ועישן סיגריה ואז הגיע לעברו המתלונן. הנאשם אישר כי דיבר אליו באופן לא ראוי וכי קילל אותו. המתלונן השיב לו בכינוי לא ראוי "הוא

בא לדחוף אותי אני עומד עם הכוס קפה ביד והדפתי אותו ממני. אני נשענתי עם הרגל שותה את הקפה עם הסיגריה. הוא בא מצד שמאל שלי הוא בא לדחוף אותי ואיך שהוא בא לדחוף אותי עשיתי לו ככה תזוזו מו המרפסת עם הקפה נשפך לעי ונשפך עליו". הפרידו ביניהם ובכך הסתיים האירוע. הנאשם ציין כי אינו יודע כיצד התגלגל אירוע זה לטענות על מכות ואיומים.

גם בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על כך כי בתחנת המוניות אין כל הבדל בין חבר, בן של חבר ונהג שכיר.

הנאשם אישר כי קודם לכן לא היו בינו לבין המתלונן סכסוכים כלשהם ועל כן לשאלת ב"כ התביעה מדוע היה על המתלונן להעליל עליו לא יכול היה ליתן תשובה, מלבד להזכיר כי זמן לפני כן ביקש אביו של הנאשם להרחיק את המתלונן מהתחנה והלה התחנן בפניו לבל יעשה כן.

לשאלה האם משהתקרב אליו המתלונן נגע בו, השיב הנאשם כי לא יכול היה לעשות כן כיוון שהיו בידיו קפה וסיגריה ועם זאת סיפר כי המתלונן הוא שהתקרב אליו. הוא הדגיש כי לא מדובר היה בריצה של המתלונן אליו על מנת להכותו, אלא במתלונן שהתקרב אליו תוך דיבורים וקללות ביניהם .

משהטיחה בו ב"כ התביעה את אמירתו במשטרה כי יתכן וכי כתוצאה מההדיפה שלו קיבל המתלונן מכה, השיב כי אם טענו נגדו לאחר זמן רב מאוד בדבר חבלות שנגרמו למתלונן והוא ידע שלא היכה אותו, אמר את שאמר. בזדון לא היכה אותו.

משהקשתה התובעת והמשיכה וטענה כלפי הנאשם כי למעשה המתלונן אך הגיע לכיוונו ואפילו לא נגע בו ממש, השיב, שאכן התקרב אליו על מנת לדחוף אותו ולא היה עליו להמתין עד כי המתלונן "יעיף אותו".

הנאשם ציין כי לא מסר במשטרה על עדים לאירוע כיוון שמבחינתו מדובר היה באירוע שגרתי של חילופי קללות וכן מאחר שנחקר זמן רב מאוד לאחר האירוע ולא יכול היה לזכור ספציפית מי מהנהגים היה במקום.

משהוטח בו כי הנה רק עת העם פתיחתה של פרשת ההגנה התייצב עם עדים השיב כי הדבר אינו נכון וכי לאחר שהוגש כתב האישום פנה אל התביעה והיה מצויד בתצהירים של עדים לאירוע. עוד ציין כי עשה מאמצים ניכרים מאוד לאתר עדים אותם ציין המתלונן.

מטעם ההגנה העיד סולימאן בדיר, שסיפר כי עבד יחד עם הנאשם בתחנת המוניות וכך גם הכיר את המתלונן.

העד נשאל האם הוא זוכר אירוע בו הנאשם והמתלונן רבו. הוא ציין כי אינו זוכר שרבו אך זוכר כי מדובר היה בצעקות ובקללות. העד הוסיף כי התקשרו אליו מהמשטרה לאחר מכן ונשאל האם זכור לו כי "היו מכות" והוא השיב בשלילה. עוד ציי כי במקום נכחו מספר נהגים אך אינו זוכר מי הם.

באשר לטענת המתלונן כי הנאשם תקף אותו, ציין כי לא מדובר היה באלימות וכי מדובר היה בחילופי צעקות

וקללות, אירוע שהוא שגרתי למדי בתחנה.

העד הסביר כי כאשר פנו אליו מהמשטרה ונשאל האם הוא מכיר את דוד עיני השיב בשלילה כיוון שהוא מכיר את הנאשם רק כ"דודי 3" על פי מספרו בתחנה ואת המתלונן כ"יורם 18".

בחקירה הנגדית עמד העד על גרסתו וכאשר נשאל מדוע הוא זוכר איפוא את האירוע הזה אם מדובר באירוע שגרתי, הסביר כי לאחר האירוע התקשרו אליו מן המשטרה ושאלו לגביו שאלות. הוא ציין כי לא היה בקשר עם הנאשם בכל השנים הללו, עד אשר כשבועיים טרם עדותו, מצא אותו הנאשם באמצעות דודו.

העד ציין כי אינו זוכר כי מי מהשניים נפל, והוסיף כי הוא נטל את המתלונן והוביל אותו למונית והנחה אותו לצאת לנסיעה על מנת לסיים את האירוע.

ב"כ התביעה עימתה את העד עם המזכר שנערך בעקבות שיחתו עם המשטרה ובו נאמר כי העד מסר שהאירוע אינו זכור לו כלל וכי הוא מכיר את המתלונן, אך שמו של הנאשם אינו מוכר לו וכי אינו זוכר מה אכל אתמול ועל כן אינו זוכר מה ארע בסוף שנת 2007 ולא זכור לו שהפריד בקטטה כלשהי שהמתלונן היה מעורב בה. העד עמד על כך שהכל נכון, כיון שלא שזכורה לו כל קטטה בה ננקטה אלימות. (המזכר הנזכר נערך ביום 26/4/09).

למעשה, עדותו של המתלונן עומדת מול עדותו של הנאשם. הגם שלא כך היה צריך להיות כפי שעוד יפורט להלן.

למשמע עדותו של המתלונן היה ברור כי מדובר בעדות מתלהמת נגד הנאשם. המתלונן סיפר הכיצד הגיע אל התחנה לאחר ש"עקף" את הנאשם בתור להסעת נוסעים ומיד ללא כל דיבור ביניהם תקף אותו הנאשם במכה חזקה באוזנו ואז כשהוא שרוע על הקרקע, המשיך להכותו. המתלונן לא ידע לומר האם מדובר באגרופים או שמא בבעיטות, כפי שמסר במקומות שונים ומשעומת עם כך, השיב כי מבחינתו חד המה ואין זה משנה.

כך גם נמסרו מספר גרסאות באשר לתחילתה של התקיפה האם תקף אותו הנאשם כאשר יצא מן השירותים או שמא בכניסה למשרד, כאשר עמד שם וכיו"ב. אולם אלה אינן סתירות היורדות לשורשו של ענין.

יחד עם זאת, בתיאורו שלעיל של תקיפתו על ידי המתלונן, הבין המתלונן, במהלך השאלות שהופנו אליו, כי התיאור לוקה בחסר, שכן אם כך תקף אותו הנאשם, היכן היתה כוס הקפה שהחזיק הנאשם בידו עת פגש אותו בתחנה, ולא היתה מחלוקת גם אצל המתלונן כי לנאשם היתה כוס קפה. ברי שהנאשם לא יכול היה להמשיך להחזיק בכוס הקפה ואף לתקוף את המתלונן כפי שתקף אותו. ככל הנראה, משהבין המתלונן את הכשל הלוגי הזה, שינה טעמו במהלך עדותו וטען כי למעשה, הקפה שהיה במקום ואף נשפך (כפי שגם העיד

הנאשם עצמו), היה שלו ולא של הנאשם...

המתלונן מסר בבית המשפט כי מיד כשהבחין בו הנאשם היכה אותו, בעוד שאישר כי במשטרה סיפר לו הנאשם קודם לתקיפה כי הוא עצבני בשל שאופנועו נגנב. נושא זה לא הופיע כלל ועיקר בעדותו שבבית המשפט.

המתלונן העיד על הבדלי מעמדות שבתחנה וציין כי כשכיר לא יכול היה לפגוע בבנו של חבר, שכן לו עשה כך היה מוצא מן התחנה והנה בחקירה הנגדית התברר כי למתלונן היו סכסוכים קודמים עם נהגים אחרים בתחנה ואף עם חברים בתחנה, לרבות סכסוכים אלימים ולא היה בכך, כדי להוציאו מן התחנה.

בבית המשפט מסר המתלונן כי ניגש לבית החולים ורק לאחר ששם הבין את חומרת הפגיעה בו פנה להתלונן במשטרה. אלא שתלונתו במשטרה של המתלונן נמסרה בשעה 20.20 ורק לאחר מכן הוא פנה אל בית החולים בניגוד לאמור בעדותו.

אני ערה לכך כי ביום האירוע נמצא נקב באוזנו של המתלונן. על כך אין חולק.

אני מקבלת את עדויות הרופאים שהעידו בבית המשפט כי על פי הנסיבות והממצאים מדובר בנקב שהוא חבלתי ולא כתוצאה ממחלה. עם זאת גם רופאים אלה, וכפי שטוענת ב"כ הנאשם, אינם יכולים לקבוע האם מדובר בחבלה טריה אם לאו וכן אינם יכולים לקבוע את מקורה של החבלה.

עוד יצוין כי על פי המסמכים מחדר המיון עלה כי על גופו של המתלונן לא נמצאו חבלות אחרות כלשהן שיש בהן כדי ללמד על מכות ובעיטות שספג בעודו שרוע על הארץ או מכה שספג על פניו, או באיזור אוזנו (מלבד הנקב באוזן הפנימית, כמובן).

לטענתו של המתלונן במקום האירוע נכחו עדים נוספים. הוא ציין כי למיטב זכרונו ציין את שמותיהם בפני המשטרה עת מסר תלונתו וציין בוודאות כי סדרן התחנה נכח במקום.

אלה יכולים היו לאשש את גרסתו ולתמוך בה והנה מי מהם לא הובא להעיד מטעם התביעה.

המשמעות הראייתית של הדברים ברורה.

בשל כך, וחלף שמיעת עדויות עדי ראיה אובייקטיביים נותר בית המשפט להכריע בסוגיה כאשר עומדות בפניו עדותו של המתלונן אל מול עדותו של הנאשם, למעט עדותו של סולימאן בדיר, כפי שיפורט להלן.

אם לא נעשה בזמנו ניסיון לאתר אותם עדי ראיה ו/או לא נגבתה מהם עדות, הרי שמדובר במחדל חקירה משמעותי שיש בו למנוע מבית המשפט לקבל את מלוא התמונה ואם נחקרו אלה ולא הובאו להעיד בפני בית המשפט שאם היה בעדויותיהם לתמוך בגרסת המתלונן יש לראות בכך מחדל משמעותי ביותר ואם לא היה בהן לתמוך בגרסה זו, יש בכך ללמד על מהימנות גרסתו של המתלונן.

לאחר שמיעת עדותו של המתלונן ולאור כל האמור לעיל, לא יכולתי להשתחרר מן הספק, כי מדובר בעדות מתלהמת ומוגזמת.

הנאשם נקרא למסור הודעתו במשטרה למעלה משנה לאחר האירוע. יש בכך כדי לפגוע בהגנתו.

גם הנאשם זכר כי במקום נכחו אנשים נוספים, אולם ממרחק של למעלה משנה לאחר מכן לא יכול היה לנקוב בשמותיהם של הנהגים שנכחו במקום ועל כן יש בכך כדי לפגוע בהגנתו וביכולתו לזמן אנשים שיוכלו לתמוך בגרסתו.

נראה, כך עולה, כי עד אחד למצער, אותר על ידי המשטרה וזהו העד סולימאן בדיר. כעולה מחקירתו הנגדית, שוחחו עימו שיחה טלפונית ומשמסר כי שמו של הנאשם אינו מוכר לו וכי לא הפריד בקטטה בה היה מעורב המתלונן, לא נגבתה הודעתו.

פרטי עד זה לא נמסרו על ידי הנאשם למשטרה וככל הנראה נמסרו על ידי המתלונן עצמו.

העד הבהיר את פשר דבריו למשטרה ועמד על כך כי אלימות לא היתה באירוע זה.

מכאן שדבריו תומכים דווקא בגרסת הנאשם ולא בגרסת המתלונן.

הנה כי כן ועל אף החבלה שנמצאה באוזנו של המתלונן ועל אף סתירות מסויימות שנמצאו בעדותו של הנאשם, כגון האם דחף אותו המתלונן אם לאו, כיצד התקרב אליו וכיו"ב, לא יכולתי בשל הספק ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלונן.

בשל כך ובשל המחדלים שציינתי לעיל, יזוכה הנאשם מחמת הספק מן העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שיוחסה לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ה, 04 פברואר 2015, במעמד
הצדדים.